

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 505/2014
05.02.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у ванпарничном предмету предлагача М.М. из У., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Р4 И 26/14 од 02.12.2014. године, у седници одржаној 05.02.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Ужицу Р4 И 26/14 од 02.12.2014. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Ужицу Р4 И 26/14 од 02.12.2014. године, одбачен је као недозвољен захтев за заштиту права на суђење у разумном року предлагача М.М. у предмету Основног суда у Ужицу И бр. 2349/13.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/2008 ... 101/2013), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези са чланом 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ број 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 55/14), који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да жалба није основана.

Према стању у списима, извршни поверилац ПТП Ј. из Ј., чији је пуномоћник М.М., адвокат из У., поднео је Општинском суду у Новој Вароши дана 26.12.2006. године предлог за дозволу извршења против извршног дужника П.В. из Н.В.. Предлог за извршење је поднет на основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Новој Вароши П1 735/05 од 01.03.2006. године,

пописом, пленидбом и продајом покретних ствари, ради наплате трошкова парничног поступка у износу од 70.100,00 динара, са законском затезном каматом од 01.03.2006. године до исплате, с тим да се овај износ, као и трошкови извршења, уплате на текући рачун пуномоћника извршног повериоца М.М.. Поводом наведеног предлога је формиран предмет И бр.370/06, а Општински суд у Новој Вароши је донео решење о извршењу И бр.370/06 од 27.12.2006. године и овим решењем одредио предложено извршење. Након тога је Основни суд у Пријеполу – Судска јединица Нова Варош донео решење И бр.1424/10, дана 23.11.2010. године, којим се огласио месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, па је списе доставио Основном суду у Ужицу. Списи предмета су пред Основним судом у Ужицу добили ознаку И бр.427/11, а затим И бр.2349/13.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Одредбом члана 8а став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/2008 ... 101/2013), прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року.

Из наведених одредаба произилази да захтев за заштиту права на суђење у разумном року може поднети само странка у судском поступку, која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року. Дакле, само оно лице о чијим се правима и обавезама у судском поступку одлучује, има активну легитимацију за подношење захтева за заштиту права на суђење у разумном року. У поступку који се води пред Основним судом у Ужицу под И бр.2349/13, подносилац захтева за заштиту на право на суђење у разумном року није странка, већ њен пуномоћник, па нема активну легитимацију за подношење захтева за заштиту права на суђење у разумном року у том поступку и не може остваривити заштиту права на суђење у разумном року у судском поступку у коме се не одлучује о његовим правима и обавезама. Истовремено, условно означавање, у напомени захтева, ПТП Ј. као странке ако суд „сматра да изрека решења треба да гласи на ПТП Ј, није дозвољено, супротно је законској обавези из члана 98. став 3. ЗПП у вези члана 30. став 2. ЗВП, доводи у сумњу личност предлагача и захтев чини неразумљивим. Стога је и по оцени Врховног касационог суда правилно одлучено одбацивањем захтева и жалба предлагача против побијаног решења Вишег суда у Ужицу није основана.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку у вези члана 401. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа–судија
Миломир Николић,с.р.**